

İçsel Sıcaklık ve Başarı

Kış mevsiminin bilinen soğuğuyla iç içe olduğumuz, dış dünyanın soğukluğunu derinden hissettiğimiz bu günlerde “iş, insanın aynasıdır” ve “yoldan giden yorulmaz” diyen veciz sözlerin doğruluğunu hatırlatmak, belki içsel dünyamızın ısınmasına neden olacaktır.

Bir nebze de olsa, buna yani içsel dünyamızın ısınmasına katkı sunabilmenin sorumluluğu ve hissiyatıyla yazıyorum.

Gerçek yaşam, gözükmeyen ama var olan ruhani yasalara göre şekilleniyor. Çünkü insan iç dünyasında kendisini neyle beslerse ona dönüşür. Asil zenginlik gönül zenginliğidir. İnsanın en büyük serveti de ahlaki tutarlılığı önceleyen donanımlarıdır. İyiliği gözeten bilgiye/bilgelige olan yatırımdır.

Hukuksal yasayı/yasaları bilmemek hâkim karşısında nasıl özür kabul edilmiyorsa, gerçek yaşamı şekillendiren ilahi gerçeklerin/ruhsal yasaların farkındalık eksikliği de hiç kimse için özür değildir. Mazeret gerekçesi değildir. Bu farkındalık eksikliği yaşamdaki her şeye etki yapar. Bu farkındalığın eksikliğine varmak, bize iyi gelen bir uğraşın içine dalmamıza ve orada derinleşmemize neden olur. Ruhumuzu gündelik hayatın tozlarından temizleyen bu uğraş, çok iyi bir meşguliyettir. Bu meşguliyet bizi iyileştirir, geliştirir. İleriye taşır. Derinlik ve olgunluk kazandırır. Öbür türlü (yani ruhsal yasaların farkındasızlığı) debelenme ve oyalanmadır. Bu da devamlı enerjimizi tüketir. Sağlığımızı bozar. Bizi hep geride bırakır.

Fiziksel dış dünya (dışarı) soğuk olunca, ruhsal iç dünya (içeri) sıcak olmalıdır. Sıcak tutulmalıdır. İç dünyayı ısıtmanın ve ısıtmanın farklı yolları var. Bunlardan birisi insanın kendi gerçekliğinin farkına varabilmesidir/varmasıdır. Hem kendine, hem hayata ilahi bilginin hakiki ışığıyla bakabilmesidir/bakmasıdır. Bunu başarabilen

insan, kendi iç dünyasının soğukluğunu daha rahat bir şekilde ısıtabilmekte ve ısıtabilmektedir.

İngiliz siyasetçisi Benjamin Disraeli'nin bu bağlamda meramı dile getiren şu sözü derin anlamlar içerir: **"Bir insana yapabileceğin en büyük iyilik, ona kendi sahip olduklarınızı değil, ona sahip olduğu şeyleri keşfetmesini ve açığa çıkarmasını sağlamaktır."**

Bir Hint atasözü de sosyal konum ve insani haller bağlamında şöyle der: **"Diğer bir insandan üstün olmanın hiçbir soylu tarafı yoktur. Gerçek soyluluk daha önceki halinden üstün olmaktır."**

Çünkü insanı ayakta tutan içsel mana dünyasıdır. Bu dünyadaki sevgi, saygı, ışık, bilgi, farkındalık, aydınlık, ahlak, erdem, monolog, diyalog, iletişim, etkileşim insanın yaşamında çok belirleyicidir. Bu dünyanın fiziksel, duygusal, zihinsel, ruhsal odaları azim ve kararlılığın disiplinleriyle havalandırılırsa, irade gücüyle ışıktandırılırsa, özgünlük ve özgürlük yaşam bulur. Özdenetim ruhu güçlenir. Hayat bulur. Nefes alır. Bu da, gerekli emek ve çabalardan sonra, insana arzuladığı başarının kapılarını aralamaktadır.

Dışarının soğuğuyla (sorunlarıyla) mücadele etmeyi yoldaşlarımızla bir yere kadar sürdürebiliriz. Yoldaşlarımızın bir gün bizi terk edeceğini kendimize hatırlatırsak, bu ihtimali aklımızdan çıkarmazsak, kendimizi buna göre yetiştirirsek/hazırlarsak, hayal kırıklığı yaşamaz, soğuklarla, sorunlarla daha iyi başa çıkabiliriz. Onları daha rahat pozitifte dönüştürebiliriz. Çünkü dal bir gün kırılabilir. İnsanı yere düşürmeyecek olan kendi kanatlarıdır. İçsel dünyanın sıcaklığıdır. İçsel donanımlarıdır.

İnsana ilham olacak ve yaptığı bütün yolculukların aslında kendisine olan yolculuğu olduğunu fark ettirecek Simurg'un hikâyesini bilir misiniz?

Bu çok anlamlı hikâyeyi alıntılayarak aktarmanın büyük fayda sağlayacağına inanıyorum:

"Efsaneye göre, kuşların hayran olduğu ve bütün kuşların hükümdarı olan Simurg kuşu, Kafdağı'nın zirvesinde yaşar ve her şeyi bilirmiş. Bütün kuşlar Simurg'un bilgeliğine inanır, işler ters gittiğinde ise Simurg'un kendilerini kurtaracağını düşünüp onu beklerlermiş.

Fakat gariptir ki hiçbir kuş bu Simurg kuşunu daha önce görmemiş. Simurg hiçbir yerde görünmeyince diğer kuşlar da iyice umudunu kesmişler.

Ta ki kuşlardan biri uzak bir ülkede Simurg'un kanadından bir tüy bulana kadar. Tüyü bulduktan sonra Simurg'un varlığına inanan bütün kuşlar, Simurg'u bulmaya ve yolunda gitmeyen şeyler için ondan yardım istemeye karar vermişler.

Ancak Kaf Dağı'na ulaşmak için yedi dipsiz ve zor vadiyi geçmeleri gerekiyormuş. Bu yedi vadiyi geçmesi o kadar zormuş ki, bir sürü kuş bu yolda kaybolmuş.

Birinci vadi, kuşların isteyeceği her şeyin olduğu "**İstek Vadisi**".

Kuşlar burada istediği her şeyin sahibi olabilmenin büyüüne kapılmış ve kaybolmuş.

İkinci vadi, kuşların gözlerinin sisle kaplandığı ve gördükleri şekilleri birer sülün veya kuğu sandıkları **Aşk Vadisi**.

Burada birçok kuş, gördükleri sülünlerin ve kuğuların güzelliğine kapılmışlar ve bir sürü kayıp vermişler.

Üçüncü vadi, her şeyin gözlerine güzel görüldüğü **Cehaler Vadisi**.

Buradan geçerlerken bazı kuşları bir vurdumduymazlık almış. Bu kuşlar hiçbir şeyi önemsememeye başlamış, önemsemedikçe düşünmemiş, düşünmedikçe unutmuşlar. Uğruna yola çıktıkları Simurg`u bile unutmuşlar. Bu vadiden geçerken de epey bir kayıp vermişler.

Dördüncü vadi, gittikleri yolun amaçsız ve anlamsız olduğunu düşündükleri **İnançsızlık Vadisi**.

Bazı kuşlar burada Simurg'u bulamayacaklarını ve bu yolda boş yere öleceklerini düşünmeye başlamışlar. O kadar yolu boşuna gittiklerini düşünüp geri dönmüşler.

Yine kayıp vermişler.

Beşinci vadi, kendilerini yalnız hissettikleri **Yalnızlık Vadisi**.

Bazı kuşlar ise tam bu vadiden geçerken kendilerini yalnız hissetmeye başlamış ve kendi başlarına hareket eden yollarını kaybetmişler. Kendileri için avlanmaya gidip büyük hayvanlara yem olmuşlar. Burada da kayıp vermişler.

Altıncı vadi, Simurg hakkında yayılan söylentilerin dolandığı **Dedikodu Vadisi**'ymiş.

Yolculuk esnasında en arkadaki kuştan en öndeki kuşa doğru bir dedikodu almış başını gitmiş. Simurg'un aslında olmadığını, yalnızca bir rivayetten ibaret olduğunu ve gitmelerinin anlamsız olduğunu düşünmüşler, yollarından vazgeçip geri dönmüşler. Bu vadide de epey bir sayıları eksilmiştir ve kayıp vermişler.

Yedinci vadi ise **Ben Vadisi**'ymiş.

Bu vadiye geldikleri sırada her kuş ayrı telden çalmaya başlamış. Biri diğerinin kanadını beğenmemiş, diğeri her şeyi bildiğini iddia etmeye başlayıp yanlış yolda

gittiklerini söylemiş. Hepsi farklı bir şey söylemiş ve kendi söylediği şeylerin doğru olduğunu kabul ettirmeye ve lider olmaya çalışmış. Bu vadiyi geçene kadar bencillikleri yüzünden en öne geçmek için birbirlerini ezip durmuşlar. Burada da kayıp vermişler.

Kayıp vere vere nihayet Kafdağı'na varmışlar ancak geriye yalnızca otuz kuş kalmış. Geçilmesi zor vadileri aşabilen bu otuz kuş yuvaya vardıklarında işin sırrını çözmüşler. Gittikleri yerde Simurg kuşu yokmuş.

Peki gerçekten var mıydı böyle bir kuş? Ya da boşuna mı çekmişlerdi onca eziyeti? Peki, bir inat uğruna mı kurban gittiler? Hayır.

Aradıkları Simurg kuşu kendileriymiş...

Farsça da 'si' otuz, 'murg' ise kuş demekmiş. Yolculuğun sonuna gelen bu otuz kuş aslında aradıkları şeyin ta kendisi/kendileri olduğunu öğrenmiş."

Bu hikâye, aslında tam olarak bizi anlatıyor. Hayatımızın merkezine iniyor.

Başımıza bir şey geldiğinde bir başkasını değil, kendimizi aramalıyız ve kendimizi bulmalıyız. Başkasından değil, kendimizden medet ummalıyız.

Bunların bilincini hatırlatmak ve yaşam yolculuğunda bunun farkındalığını akılda tutmakta yarar görüyorum.

Ünlü yazar Paulo Coelho'nun dediği gibi: **"Giden sizin için çok değerli de olsa, kapıyı örtün ki; içeride kalanlar üşümesin."**

... Ve insanı değerlendirirken şöyle devam ediyor; **"Yanlış insanlar zaman kaybı değil, doğru insanı algılamak için birer öğretmendir."**

Evet, yarınlarımızın daha doyumlu ve anlamlı olmasını istiyorsak, gereken dersleri ve tecrübeleri edindikten sonra, dünü eşelenmiş toprağa gömmeliyiz. Gömmeliyiz ki, o yarınlar daha çok çiçeklensin. Daha çok çiçek açsın. O denli ki, bahar olsun. Ve herkes neşelenmenin ve şenlenmenin tadını çıkarsın!

Yusuf Beğtaş